

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Ministerstva vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti žalované **Obci Držovice**, se sídlem Držovice, SNP 71/37, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2017, č. j. 29 A 159/2015-56,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Starostka obce Držovice podepsala dne 14. 3. 2011 kupní smlouvu, jejímž předmětem byl úplatný převod nemovitosti z majetku obce Držovice, jakožto prodávající, do vlastnictví E. U., jako kupující (dále jen „kupní smlouva ze dne 14. 3. 2011“). Předmětem převodu byl dům č. p. X v D., postavený na pozemku p. č. X o výměře 193 m² (dále jen „dům č. p. X“). Dne 8. 9. 2015 podal žalobce u Krajského soudu v Brně žalobu podle § 67 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jíž se domáhal zrušení rozhodnutí starostky žalované uzavřít výše uvedenou kupní smlouvu. Usnesením ze dne 13. 10. 2017, č. j. 29 A 159/2015-56, krajský soud žalobu odmítl.

[2] Krajský soud předně konstatoval, že žalobci svědčí aktivní legitimace k podání žaloby podle § 67 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 124 odst. 1 a 5 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „obecní zřízení“). Uvedl také, že na dispozice s nemovitým majetkem obce se nevztahuje výluka dozoru žalobce dle § 124 odst. 6 obecního zřízení, neboť smyslem § 124 obecního zřízení je dozor nad vnitřním utvářením vůle veřejnoprávní korporace, kde jsou přítomny závažné veřejnoprávní prvky. Při případném porušení příslušných pravidel

obecního zřízení totiž dochází i k narušení norem veřejného práva a pravidel souvisejících s problematikou veřejného zájmu. Jde o dozor „nad dodržením procedurálních pravidel“, nikoli aktů z nich vzešlých.

[3] Krajský soud nicméně dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., a § 70 písm. a) s. ř. s., neboť zde neexistuje žádné *rozhodnutí*, které by mohl žalobce napadnout. Za takové rozhodnutí nelze považovat ani imaginární rozhodnutí starostky uzavřít kupní smlouvu. Krajský soud konstatoval, že k perfektnímu uzavření smlouvy týkající se dispozice s nemovitým majetkem obce je podle § 39 odst. 1 obecního zřízení třeba, aby: 1) příslušný záměr byl řádně zveřejněn, 2) příslušný orgán obce schválil uzavření smlouvy a 3) starosta obce smlouvu uzavřel. Jasně definovatelným a uchopitelným *rozhodnutím* jsou v tomto procesu pouze usnesení o schválení záměru (zde prodeje nemovitosti) a o schválení samotné smlouvy, přičemž obě usnesení přijímá zastupitelstvo obce. Krajský soud vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2001, sp. zn. III. ÚS 721/2000, z něhož se podává, že starosta obce nemůže sám vytvářet vůli obce, ale může pouze tuto vůli navenek sdělovat a projevovat. Obdobně dle judikatury Nejvyššího soudu je oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce ze zákona bezezbytku rozděleno mezi obecní radu a obecní zastupitelstvo. Rozhodnutí zastupitelstva nebo rady obce je podmínkou právního úkonu a jeho absence zakládá absolutní neplatnost právního úkonu. Podle rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. 29 Cdo 2075/2009, a ze dne 29. 4. 2005, sp. zn. 32 Odo 11/2004, tedy starosta obce nemůže bez souhlasu obecního zastupitelstva (případně rady obce) platně učinit právní úkon, který by závažným způsobem ohrožoval majetek obce. Podle judikatury (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2003, sp. zn. 26 Cdo 1829/2002, a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. IV. ÚS 576/2000) je rovněž třeba důsledně rozlišovat mezi „*vytvářením vůle obce*“ a jejím „*projevením navenek*“. Zatímco zastupitelstvo obce vůli obce vytváří, starosta tuto vůli projevuje navenek; naopak zastupitelstvo obce nemůže vystupovat za obec navenek, a starosta nemůže vytvářet vůli obce. Pokud vůbec lze v těchto souvislostech hovořit o nějakém *rozhodnutí* či *opatření* (ve smyslu § 124 odst. 1 obecního zřízení), respektive *rozhodování* starosty, pak tato činnost zůstává pouze v rovině jakési nematerializované mentální aktivity, kterou nelze smysluplným způsobem dle § 67 písm. a) s. ř. s. či § 124 obecního zřízení zachytit a přezkoumat.

[4] Dále krajský soud vyjádřil názor, že rozhodnutí, která jsou ve smyslu § 124 odst. 1 obecního zřízení dozorovatelná, by měla být (podle téhož ustanovení) alespoň potenciálně pozastavitelná a způsobilá „*zjednání nápravy*“; to si lze v nyní souzené věci jen obtížně představit. Otázku neplatnosti právního úkonu obce – kupní smlouvy ze dne 14. 3. 2011, totiž přísluší posuzovat civilnímu soudu, nikoli žalobci. V nyní posuzovaném případě by jediným výsledkem dozorové činnosti žalobce mohlo být nanejvýš vydání písemnosti s deklarací o zrušení „*rozhodnutí*“ starostky. Takovýto zrušovací akt se ovšem jeví poněkud bezzubým, neboť by neměl na platnost smlouvy žádný vliv. Motivaci smluvních stran k prohlášení neplatnosti kupní smlouvy ze dne 14. 3. 2011 přitom krajský soud považoval za velmi nízkou; i pokud by žalovaná podala sama návrh k civilnímu soudu, nebyl by výsledek civilního řízení přímým důsledkem dozorové činnosti žalobce. Vzhledem k tomu, že skutečně efektivní „*dozorová*“ činnost se v nyní projednávané věci přesouvá až do případného řízení o neplatnosti smlouvy před civilním soudem (v němž je

pokračování

kromě smluvních stran aktivně legitimováno také státní zastupitelství), měl žalobce s ohledem na princip minimalizace zásahů do činnosti územních samosprávných celků (čl. 101 odst. 4 Ústavy České republiky) a účelnosti dozorového zásahu pečlivě vážít aktivaci svých dozorových opatření.

[5] Závěrem krajský soud doplnil, že i kdyby zde bylo „žalovatelné rozhodnutí“, musel by žalobu odmítnout pro opožděnost. Vyšel z toho, že žalovaná uzavřela běžnou kupní smlouvu. O záměru prodat dům č. p. X bylo rozhodnuto dne 15. 12. 2010, kupní smlouva byla podepsána dne 14. 3. 2011, návrh na vklad do katastru nemovitostí byl podán dne 28. 3. 2011 (po zasedání zastupitelstva, které bylo o uzavření smlouvy informováno), podnět k provedení dozoru byl podán dne 24. 11. 2014, přičemž v mezičase byl dům č. p. X dotčen další majetkovou dispozicí. Žaloba byla podána v září 2015, tedy téměř čtyři a půl roku po uzavření smlouvy, od něhož je třeba lhůtu pro její podání počítat. Krajský soud přitom vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 161/2016-62, z něhož se podává, že § 67 písm. a) s. ř. s. umožňuje přiměřené použití části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (§ 65 a násl. s. ř. s.), včetně aplikace zvláštní tříleté lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 2 s. ř. s.). Tato lhůta je dostatečně dlouhá k tomu, aby žalobce byl schopen efektivně vykonávat své dozorčí oprávnění, a zároveň představuje ještě přiměřený zásah do právní jistoty a práva na samosprávu. V dané věci uvedená lhůta uplynula marně.

[6] Proti tomuto usnesení brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které explicitně nenamítá žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

[7] Stěžovatel předně nesouhlasí s názorem krajského soudu, že zde neexistovalo rozhodnutí, které by bylo způsobitelným předmětem dozoru podle § 124 odst. 1 obecního zřízení, respektive soudního přezkumu dle § 67 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že obce v soukromoprávní sféře jednají v postavení právnických osob, a při jednání za obec je proto třeba rozlišovat samotné jednání – *projev vůle* – od *utvoření* této vůle. Toto rozlišení je upraveno v § 84 a § 85, respektive v § 102 odst. 2 a 3 obecního zřízení. Citovaná ustanovení svěřují rozhodnutí o právních jednáních, tj. *utvoření právní vůle* obce, do pravomoci obecního zastupitelstva, respektive do vyhrazené nebo nevyhrazené pravomoci rady obce. Ustanovení § 103 odst. 1 tohoto zákona pak ukládá starostovi zastupování obce navenek. Obecní zřízení však rovněž předpokládá, že v určitých zákonem stanovených případech starosta o právních jednáních obce rozhoduje sám, a to tehdy, není-li v obci volena rada obce, nebo rada výslovně starostovi rozhodování svěří (srov. § 99 odst. 2, § 102 odst. 3 a 4 obecního zřízení). Vždy ovšem platí, že o každém právním jednání musí být předem rozhodnuto.

[8] Obec jako právnická osoba nemůže právně jednat, aniž by předtím došlo k vytvoření její vůle – zde určení s kým a za jakých podmínek bude smlouva uzavřena. Došlo-li tedy v nyní posuzovaném případě k uzavření smlouvy bez předchozího souhlasu zastupitelstva, musela toto rozhodnutí učinit starostka, a vytvořit tak právní vůli obce. Samotný fakt, že k uzavření smlouvy došlo, znamená, že muselo být učiněno rozhodnutí o jejím sjednání. Na závěru, že rozhodnutí o uzavření smlouvy existuje, nic nemění ani skutečnost, že není žádným způsobem materiálně zaznamenáno; na jeho obsah je třeba usuzovat právě z aktu uzavření smlouvy a z jejího obsahu. Ostatně, podmínka písemného

zaznamenání rozhodnutí nevyplývá ani z § 124 odst. 1 obecního zřízení ani z § 67 písm. a) s. ř. s.; to potvrzuje i konkrétně odkazovaná odborná literatura.

[9] Na rozdíl od krajského soudu stěžovatel interpretuje v rozsudku zmiňovanou judikaturu Nejvyššího soudu i Ústavního soudu tak, že v případech, kdy má předem rozhodnout zastupitelstvo, avšak k tomuto rozhodnutí nedojde, nejedná starosta bez existence jakékoli vůle obce k takovému jednání. Starosta zde sice podle platného práva nemůže vůli obce vytvářet s ohledem na svou funkční nepřislusnost, nelze však již dovodit, že pokud starosta bez příslušného rozhodnutí zastupitelstva jedná, žádné rozhodnutí *de iure* nečiní. Takový výklad by byl v rozporu s realitou, neboť by znamenal, že starosta v této situaci „*neví, jak jedná, přestože jedná*“; ve skutečnosti však jedná na základě svého rozhodnutí (byť mimo svou funkční příslusnost). V konečném důsledku by názor krajského soudu vedl k rezignaci státu na veřejnoprávní kontrolu činnosti územních samosprávných celků, což by mohlo vést k nedodržování či obcházení zákona.

[10] Závěrem tohoto okruhu námitek stěžovatel dodává, že žalobou podle § 67 písm. a) s. ř. s. se může dozorový orgán domáhat jak zrušení dozorovaného aktu, tak prohlášení jeho nicotnosti. Stěžovatel je však toho názoru, že rozhodnutí funkčně nepřislusného obecního orgánu o majetkové dispozici je důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, nikoli jeho nicotnosti. Nicméně i v případě, že by správní soud dovodil jeho nicotnost, nemůže být tato skutečnost důvodem pro odmítnutí dozorového návrhu.

[11] Dále stěžovatel zpochybňuje názor krajského soudu, že dozorový zásah byl neúčelný. Jakkoli dozorová aktivita státu není bezbřehá a je omezena hlediskem časovým a hlediskem účelnosti, v nyní projednávané věci spočívá jeho účelnost v ochraně veřejného (obecního) majetku ze strany státu (byť do jisté míry paradoxně proti samotné obci) a v řešení předběžné otázky z hlediska civilního soudního řízení, respektive v tom, že smluvní strany neplatné smlouvy mohou na základě rozhodnutí správních soudů o dozorové žalobě samy neplatnost uzavřené smlouvy odstranit, aniž by k zahájení občanského soudního řízení došlo. Dozorovým zásahem by nemohla být narušena ani právní jistota smluvních stran; z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1329/2014, se podává, že se smluvní strany nemohou dovolávat dobré víry a ochrany právní jistoty v situaci, kdy o předmětné smlouvě nerozhodl k tomu příslušný obecní orgán. Jejich zákonnou povinností totiž bylo si splnění této podmínky ověřit.

[12] Ve zbývající části kasační stížnosti stěžovatel polemizuje s názorem krajského soudu, že žaloba by i při existenci dozorovaného rozhodnutí byla podána opožděně.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[16] Nejprve je třeba uvést, že ustanovení § 124 obecního zřízení svěřuje Ministerstvu vnitra obecnou pravomoc vykonávat dozor nad vydáváním (přijímáním) a obsahem *usnesení, rozhodnutí a jiných opatření* orgánů obcí v samostatné působnosti, s výjimkou obecně závazných vyhlášek obcí. Tato pravomoc se tedy vztahuje jak na *individuální správní akty* (tj. *rozhodnutí* z pohledu jeho doktrinárního vymezení), tak i na další kategorie aktů či úkonů obcí. Za podmínek stanovených v odstavcích 3 a 5 citovaného ustanovení může takové usnesení, rozhodnutí či jiné opatření napadnout Ministerstvo vnitra žalobou u správního soudu a domáhat se jeho zrušení. Zakotvení aktivní procesní legitimace dozorového orgánu v konkrétním ustanovení soudního řádu správního se ovšem odvíjí od toho, zda je napaden *individuální správní akt* (viz § 65 s. ř. s.), či jiný akt (*usnesení* nebo *opatření*) vydaný v samostatné působnosti obce.

[17] Je-li dozorovou žalobou napadeno *rozhodnutí* obce, jakožto *individuální správní akt*, je aktivní legitimace Ministerstva vnitra založena ustanovením § 66 odst. 4 s. ř. s. V tomto případě vede správní soud „standardní“ řízení o zrušení rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 a násl. s. ř. s.; jedinou odchylku představuje skutečnost, že na straně žalobce vystupuje vždy dozorový orgán, jenž je podle § 66 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 124 odst. 3 a 5 obecního zřízení nadán zvláštní aktivní žalobní legitimací. Naproti tomu ustanovení § 67 písm. a) s. ř. s. konstruuje správnímu úřadu, zde Ministerstvu vnitra, právo podat žalobu (pouze) proti „*usnesení nebo opatření orgánu územního samosprávného celku v samostatné působnosti*“.

[18] Z povahy napadeného úkonu starostky a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel podal žalobu podle § 67 písm. a) s. ř. s., je zřejmé, že ani stěžovatel sám nepovažuje „*rozhodnutí starostky uzavřít kupní smlouvu ze dne 14. 3. 2011*“ za *individuální správní akt*, který by bylo možné napadnout žalobou podle § 66 odst. 4 s. ř. s. Má-li být proto napadený úkon starostky způsobilý přezkumu v řízení vedeném podle § 67 písm. a) s. ř. s., musí typově spadat do kategorie *usnesení* nebo *opatření*.

[19] Nejvyšší správní soud se přitom zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že se v daném případě ani o jeden z těchto typů právního jednání obce (jejího orgánu) nejedná, a stěžovatelem konstruovaný úkon starostky obce není z podstaty věci způsobilý soudního přezkumu ve správním soudnictví. Argumentaci krajského soudu považuje kasační soud za velmi podrobnou, zohledňující veškeré aspekty věci a jím přijaté závěry za příléhavé; v podrobnostech lze tedy na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat. K tomu NSS dodává následující.

[20] Jde-li o převod nemovité věci z majetku obce, zastupitelstvo obce [§ 85 písm. a) obecního zřízení] schvaluje nejprve záměr zcizit konkrétní nemovitou věc, (§ 39 odst. 1 obecního zřízení) poté rozhoduje i o samotné transakci a jejích podmínkách; nedodržení tohoto postupu obecní zřízení postihuje v obou případech absolutní neplatností následně provedeného právního jednání (§ 39 odst. 1 věta třetí, § 41 odst. 2). To v praxi znamená, že zastupitelstvo schvaluje (ve druhém hlasování) i vlastní obsah smlouvy (zde smlouvy kupní), nebo alespoň její podstatné náležitosti v rozsahu vyžadovaném právními předpisy pro realizaci dané majetkové dispozice. Vůle obce uzavřít konkrétní smlouvu se tedy *formuje* v průběhu zasedání zastupitelstva, které o této smlouvě jedná, a následně se o jejím schválení hlasuje. Podle § 95 odst. 1 obecního zřízení se o průběhu zasedání zastupitelstva

obce pořizuje zápis, který obsahuje mimo jiné i průběh a výsledek hlasování a přijatá usnesení. S ohledem na uvedené je tedy zřejmé, že zastupitelstvo obce na svém zasedání utvořenou vůli rovněž projevuje. Tato vůle je projevena právě v okamžiku přijetí předmětného usnesení, které vzešlo z výsledku hlasování o právním jednání; zachycena je v zápisu o průběhu zasedání. Samotný projev vůle zastupitelstva pochopitelně k realizaci majetkového převodu nepostačuje, jde v podstatě o interní (byť navenek jednoznačně deklarovaný) akt, který je nutné fakticky realizovat následným uzavřením smlouvy.

[21] Uzavření smlouvy vyžaduje u smluvních stran nejen samotnou existenci vůle kontrahovat, ale též vyjádření této vůle navenek v zákonem přepsané formě. Podpis smlouvy o prodeji nemovitosti je tedy jen zákonem předepsanou formou, jakým se vůle veřejnoprávní entity nakládat s touto věcí – z hlediska práva soukromého – vyjádří. Jde tedy o kvalifikované završení projevu dříve již zformované vůle smlouvu uzavřít.

[22] Uzavření smlouvy za obec zajišťuje starosta, jenž podle § 103 odst. 1 obecního zřízení zastupuje obec navenek. S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, je tedy třeba uzavřít, že podpis kupní smlouvy starostou je pouze zprostředkováním a stvrzením již zformované a projevené vůle jejího zastupitelstva (k tomu viz též krajským soudem přílehlavě zmiňované závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2001 sp. zn. III. ÚS 721/2000 – viz bod [22] jeho odůvodnění – které jsou aplikovatelné i na recentní úpravu obecního zřízení). Tím méně by takový úkon mohl naplnit znaky aktu přezkoumatelného ve správním soudnictví.

[23] Se stěžovatelem lze pochopitelně souhlasit v tom, že je třeba zajistit v zákonem dovolených mezích efektivní dohled nad výkonem samostatné působnosti obcí tak, aby bylo možné postihnout i situace, kdy si některý orgán obce atrahuje pravomoc, která je vyhrazena orgánu jinému. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že právní relevanci z hlediska soudního přezkumu by takový úkon mohl mít pouze za podmínky, že by byl učiněn některou ze zákonem předvídaných forem (rozhodnutím, usnesením, opatřením), neboť zákon předpokládá, že konkrétní vůle se projevuje vždy předepsaným způsobem či postupem a nabývá určité výsledné podoby. Jinými slovy, právní jednání funkčně nepřislušného orgánu obce by bylo způsobilé soudního přezkumu jen tehdy, pokud by jeho výsledná podoba nesla alespoň minimální formální znaky aktu, ve kterém mělo být podle zákona učiněno. Jen tak lze totiž bez jakýchkoliv pochybností dovodit, že k takovému jednání vůbec došlo. Pouze v takovém případě lze pak důvodně aktivovat dozorové pravomoci žalobce, směřující k suspendování a následnému odklizení jednání obce, jehož právní důsledky odporují zákonu; u jednání, která ze své podstaty (už jen pro absolutní nedostatek formy) právní následky v oblasti samostatné působnosti vyvolat vůbec nemohou, je zásah moci výkonné bezpředmětný. V nyní projednávané věci, jak výše uvedeno, se vůle obce prodat nemovitý majetek projevuje výlučně usnesením zastupitelstva obce na jeho zasedání. Usnesení, kterým by zastupitelstvo schválilo obsah konkrétní kupní smlouvy (či alespoň její pojmové znaky) nebylo zastupitelstvem žalované před podpisem kupní smlouvy ze dne 14. 3. 2011 přijato a ani starostka žalované jej nenahradila svým „usnesením“, které by bylo možné napadnout zákonem předvídaným způsobem podle § 67 písm. a) s. ř. s. Není tedy dán žádný (materializovaný) akt, který by mohl být předmětem dozoru žalovaného a případně následného soudního přezkumu.

pokračování

[24] Pro úplnost lze dodat, že se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje i s názorem krajského soudu vyjádřeným v bodě [33] odůvodnění rozsudku, dle kterého bylo možné efektivní dozor nad splněním všech zákonem (obecním zřízením) vyžadovaných podmínek při uzavírání smlouvy v nyní projednávané věci zajistit cestou žaloby podané státním zastupitelstvím dle § 42 zákona č. 83/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve spojení s § 35 o. s. ř. Tato možnost byla zakotvena již v době uzavírání smlouvy.

[25] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s názorem krajského soudu v tom, že žalobu na zrušení *rozhodnutí starostky žalované uzavřít kupní smlouvu ze dne 14. 3. 2011* je nutno odmítnout, neboť zde není žádný předmět soudního přezkumu, tj. žádné usnesení či opatření ve smyslu § 67 písm. a) s. ř. s. Jedinou korekci názoru krajského soudu je dle kasačního soudu nutno učinit v tom, že k odmítnutí žaloby mělo dojít podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nedostatek podmínek řízení spočívající v nedostatku věcné podmínky – existence napadeného rozhodnutí, usnesení či opatření žalované. Sama změna důvodu pro odmítnutí žaloby však není důvodem pro zrušení napadeného usnesení. Vzhledem k tomu, že důvod odmítnutí žaloby primárně ob stojí, nezabýval se kasační soud již otázkou včasnosti jejího podání.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[27] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalované náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu